PARTI NAGY LAJOS

Igazság és mószer

VISSZHANG - XLVIII. évfolyam 33. szám, 2004. augusztus 13.

Egy olyan otromba, homályos indulatoktól puffadt cikk után, mint Kőrössi P. József Könyvesboltsirató 2-je (ÉS, 2004/32.), az ember legszívesebben félrenézne, de minthogy a szerző az Írók Boltja védnökeit is emlegeti, kénytelen vagyok a következőket itt elmondani. Mint védnököt három hete megkeresett a bolt egyik vezetője, s elmesélte, mit terveznek. Nagyjából azt, ami a közleményükben is áll, hogy egy külföldi befektető bevonásával megvennék az önkormányzattól az egész bérleményt, a hátsó részben létrejönne a Japán kávéház, a bolt pedig átalakítva, meggalériázva megmaradna boltnak stb. Bizalmasan mesélte, mert a befektetővel egyetértésben még korainak találták a nyilvánosságra hozatalt. Engem a terv fellelkesített, s bár jólesett, hogy beavattak, kicsit meg is lepődtem, mert azt gondoltam és gondolom, ez üzleti ügy, következésképpen rájuk tartozik, védnökség ide vagy oda. Egyrészt mert a vállalkozás az övék, mindannyiuké, tulajdonosoké és dolgozóké, benne van az életük, tizenöt évük legalábbis, másrészt mert tizenöt éve nagyszerűen csinálják. Az a bizonyos nehezen definiálható erkölcsi felelősség (olvasóké, íróké, kiadóké, védnököké stb.) persze igaz - volna, ha a terv következtében alapjában sérülne vagy megváltozna a bolt írókboltsága, de én ennek semmi jelét nem láttam és látom. Hiszek nekik, hitelük van nálam - s itt akár még valami többesszámozásba is belemehetnék. Számomra épp az a vezetés, az a három ember a garancia, akiket Kőrössi P. - szemernyi igazságát pallosként forgatva - érthetetlen rosszhiszemmel és vehemenciával bemószerol. Homályos pletykák, még homályosabb sejtelmek, illetve egészen alpári pszichologizálás alapján azzal vádolja meg őket, hogy eladják, átjátsszák a boltot, majd a pénzt magukra költik és távoznak. De legyek pontos, az alkalmatlan vezető - a "pénzügyi befektető vállveregetései közepette", az eszem megáll - távozik, a másik kettő csupán magára költ féktelen pénzéhségében, súlyos milliókat.

Persze ebben a dagonyoid magyar nyilvánosságban, a zörgő haraszt földjén akit bármilyen ostobasággal megvádolnak, nagyjából hiába mondja, hogy mindez nem igaz, hogy nem fosztogatnak, hanem osztogatnak, hisz ha védekezik, nyilván van miért védekeznie. Mert másképp, ugye mért titkolódzott volna az alkalmatlan lustája. Kőrössi P. szemernyi igazsága annyi, hogy hát ő, illetve a bolt erkölcsi-szellemi holdudvara miért nem tudott erről a tervről. Én speciel elfogadom, hogy azért, mert egyelőre üzleti titoknak tartották az ügyet, van ilyen, s túl korainak a bejelentést, de ebben akár tévedhetek, illetve tévedhettek a bolt vezetői is. Ám ha ez Kőrössi P.-t ennyire zavarta, mért nem ment be az irodába, azok közé, ahol, mint írja, olykor a legjobban érezte magát, ahová hazajárt, és mért nem kérdezte meg őket személy szerint? Nem ennek kellett volna megelőznie a nyílt levelet? Hogy ő ilyesmiket hall és aggódik, és mért nem, ha igen. S ha igen, azaz nem, akkor véleménye szerint ez mégse járja, és ebben még igazság is volt volna, legalábbis meggondolnivalóság, lehetett volna morogni, kicsit tán még veszekedni is, és tíz perc alatt meggyőződni róla, hogy semmi se úgy van, a lényege szerint nem úgy van, ahogy hosszú fortyogtában elgondolta.

Ehelyett belekeverte az Írók Boltját egy fantazmagórián alapuló, ócska és méltatlan kabátlopási históriába. Próbálnám hinni, hogy csupa féltésből és szeretetből mért el valamit Kőrössi P., hogy az értük haragvás vitte el a becsületsértés határáig, de akkor megint a szemem elé kerül a cikk, és a konkrét szövegből jó szándékot, pláne jóhiszemet egyáltalán nem tudok kiolvasni.

Parti Nagy Lajos